

Arrest

nr. 67 711 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Leninaul (Dagestan, Russische Federatie). U bent officieel gehuwd met I. M. (...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. X). Jullie hebben vier kinderen.

In oktober 2006 ging u met vrienden feesten in Khasavyurt. Op de terugweg kon de eigenaar van jullie wagen niet zelf rijden, omdat hij te dronken was. Jullie werden aan een controlepost tegen gehouden, waar jullie gevraagd werd smeergeld te betalen om te mogen doorrijden. De dronken eigenaar begon de politie uit te schelden, waarop jullie de auto moesten verlaten zodat die gecontroleerd kon worden. Daarbij werd een granaat gevonden onder de zetel. Jullie wisten echter niets

van die granaat. Jullie werden meegenomen naar de ROVD van het Kazbekovski district, waar jullie twee dagen werden vastgehouden. De schoonbroer van de eigenaar van de wagen betaalde 44.000 roebel voor jullie vrijlating. U kreeg hieromtrent nog een convocatie, waar u niet op inging. Dit bezorgde u geen verdere problemen.

Tot 2000 onderhield u een goed contact met E. A. (...) en J. V. (...), twee Tsjetsjenen die u tijdens uw legerdienst in de periode 1989-1991 had leren kennen. U ging na 2000 nog wel op bezoek bij E. (...), maar hij was zelf nooit thuis. Ook met J. (...) had u sinds 2000 geen contact meer. Op 9 mei 2007 kwamen deze twee naar uw huis. Jullie hadden een lang gesprek, ze aten bij jullie en bleven ook overnachten. Rond 4 uur 's ochtends moest u hen wakker maken, want dan zouden ze terug vertrekken. Rond 7 uur vielen er gemaskerde mannen binnen. Ze sloegen u, trokken een masker over uw hoofd, boeiden u en namen u met zich mee. U werd gedurende 8 dagen vastgehouden in een kelder. U werd ondervraagd over 'de strijders', waarmee ze uw vrienden E. en J. (...) bedoelden. U werd uitgescholden en geslagen. Op een bepaald moment moest er een dokter bij komen, die de wonden op uw hoofd behandelde. U werd ook ondervraagd door een onderzoeksrechter, die zei dat u beschuldigd zou worden volgens artikels 5, 33 en 316. U moest verklaringen afleggen en ondertekenen. Op 18 mei 2007 werd u vrijgelaten, na tussenkomst van uw neef Z. (...) en van A. P. (...). Zij betaalden 15.000 dollar, waarop de onderzoeksrechter zei dat uw zaak afgesloten werd.

Ondanks de belofte dat u met rust gelaten zou worden, kreeg u op 24 mei 2007 toch nog bezoek van een onderzoeksrechter en drie andere personen. U werd opnieuw ondervraagd over uw vrienden en verplicht een uitreisverbod te ondertekenen. Ook op 8 juni 2007 en op 3 juli 2007 kreeg u nog bezoek van agenten die u ondervroegen. U kreeg ook bezoek van de wijkagent. Ondertussen vernam A. (...) dat men toch van plan was uw zaak terug op te starten.

Op 16 juli 2007 reisde u met uw gezin per auto naar Khasavyurt, waar jullie overstapten in een bus die 1 juli tot Moskou voerde. In Moskou kochten jullie treintickets naar Brest (Wit-Rusland), waar jullie op 19 juli 2007 toe kwamen. Jullie stapten over in een trein die naar Terespol reisde. Aan de paspoortcontrole bij de grens met Polen dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in. Op 14 september 2007 werd besloten u en u gezin de vluchtelingenstatus en een getolereerd verblijf te weigeren, omdat u geen vrees voor vervolging aanhaalde. Op 4 maart 2008 diende u voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Deze tweede aanvraag werd op 28 augustus 2008 als onontvankelijk beoordeeld door de Poolse asielinstanties.

Op 12 september 2009 reisde u met uw gezin per taxi naar België, waar u op 15 september 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asieldiensten. U toonde daarbij uw rijbewijs, geboorteakte, arbeidsboekje, militair boekje, volmacht voor uw auto, diploma, alsook kopies van uw intern paspoort en van de geboorteaktes van uw vier kinderen. Uw echtgenote toonde kopies van haar intern paspoort en van haar pensioenkaart, haar arbeidsboekje, een busticket dd 16/07/2007 en medische documenten. Met betrekking tot Polen legde u enkele documenten en kopies uit uw asioldossier voor. Uw originele reispaspoorten bleven bij de Poolse asieldiensten. De originele interne paspoorten en geboorteaktes verloren jullie in Polen, vlak voor jullie vertrek naar België.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor de politie. U had in 2007 al problemen met hen gekend, vanwege uw vriendschap met E. A.(...) en J. V. (...), die door de autoriteiten als strijders werden aanzien. U werd gedurende acht dagen vastgehouden, mishandeld en beschuldigd van het verlenen van hulp aan rebellen. Er werd ook gedreigd dat er een proces tegen u zou worden opgestart. Omdat u vreesde nog meer problemen te zullen kennen met de politie en/of autoriteiten, ontvluchtte u de Russische Federatie met uw gezin.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo moet er in de eerste plaats worden vastgesteld dat er grote onduidelijkheid bestaat over de werkelijke reden waarom u Dagestan en de Russische Federatie verlaten heeft. De verklaringen die u daaromtrent aflegde bij de Poolse en Belgische asieldiensten stemmen immers niet overeen. Dit blijkt uit uw Poolse asioldossier, dat uw beide asielaanvragen en de genomen beslissingen bevat en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier.

In het kader van uw eerste asielaanvraag in Polen, die u op 19 juli 2007 indiende, gaf u aan dat u naar Polen was gekomen met het oog op de veiligheid van uw kinderen. U meldde dat er in uw land van herkomst mensen zonder reden meegenomen en vermoord worden en dat u daarom besloot naar Polen te gaan. U gaf ook expliciet aan dat u zelf nooit gearresteerd of opgepakt was geweest en nooit aan fysisch of psychisch geweld was onderworpen (aanvraagformulier dd 19/07/2007 p.8, p. 9). Tijdens uw gehoor op 06/09/2007 vermeldde u wel dat u meermaals smeergeld moest betalen aan de politie en

dat een neef van u gewond geraakt was (beslissing dd 14/09/2007). U toonde echter geen feiten of omstandigheden aan, die de door u ingeroepen vrees voor vervolging zouden staven, zo werd geoordeeld door de Poolse asielinstanties. Opmerkelijk is ook de vermelding dat uw echtgenote op 3 september 2007 een brief af gaf bij de Poolse asielinstanties, waaruit bleek dat zij samen met jullie dochter Z. (...) naar Dagestan wilde terugkeren, in verband met de ziekte van haar moeder (beslissing dd 14/09/2007). Deze beslissing werd naar aanleiding van uw beroep bevestigd door de Poolse Raad voor Vluchtelingen zaken (beslissing dd 14/02/2008).

Bij uw tweede asielaanvraag in Polen, die u op 4 maart 2008 indiende, legde u echter andere verklaringen af. U meldde toen dat u in uw land van herkomst bedreigd werd en moest betalen, vanwege hulp die u aan collega's van het leger verleende. Deze collega's hadden zowel aan het eerste als het tweede Russisch-Tsjetsjeens conflict deelgenomen. U zou in september 1997 ook geslagen zijn, waardoor u een litteken aan de linkerkant van uw hoofd opliep. U verklaarde wel dat u nooit aangehouden of gearresteerd werd. Daarnaast legde u een convocatie van de ROVD van Khasavyurt voor (aanvraagformulier dd 04/03/2008 p. 8-9, beslissing dd 28/08/2008). Uw aanvraag werd onontvankelijk beschouwd omdat de wijziging van uw verklaringen niet beschouwd kon worden als een nieuw en belangrijk element. Ook dit werd bevestigd door de Poolse Raad voor Vluchtelingen zaken (beslissing dd 14/05/2009).

In België paste u uw asielrelaas opnieuw aan: u verwees weliswaar naar die twee vroegere legerkameraden, die gestreden zouden hebben, maar gaf aan dat u vanwege hen werd meegenomen en vastgehouden. Pas acht dagen later kwam u vrij, nadat u door uw neef en een kennis werd vrijgekocht (CGVS p. 10, p. 12). U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u in Polen niet de waarheid had verteld over de aanleiding voor uw vertrek uit Dagestan. U verklaarde dat Polen te dicht bij de Russische Federatie ligt. Jullie hadden ook van andere mensen de raad gekregen om de ware reden van uw vertrek in Polen te verzwijgen. U was bang dat de informatie door de Poolse autoriteiten verspreid zou worden en wilde uw neef en uw kennis niet in gevaar brengen (CGVS p. 2-3). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Polen is immers – net zoals België – een volwaardig lid van de Europese Unie dat gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers. Uw bewering dat het gevaar bestond dat informatie over u verspreid zou worden, kunt u op geen enkele manier onderbouwen. Bovendien blijkt toch ook dat u en uw gezin, ondanks uw wantrouwen ten aanzien van de Poolse autoriteiten, ruim twee jaar in Polen verbleven. U en uw echtgenote dienden twee keer een asielaanvraag in en gingen ook telkens in beroep tegen de negatieve beslissingen die ten aanzien van jullie werden genomen. Er kan dus geconcludeerd worden dat u geen geloofwaardige uitleg kunt geven voor het feit dat u in Polen en België verschillende asielrelazen vertelde. Het Commissariaat-generaal heeft aldus gegronde redenen om te twifelen aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Dit geldt des te meer, aangezien de verklaringen die u in België aflegde, en die u duidde als de werkelijke reden waarom u uw land van herkomst ontvlucht, op bepaalde essentiële punten uitermate vaag bleken. U verklaarde dat u problemen kende met de politie vanwege uw twee vrienden, die u van tijdens uw legerdienst kende. Zij zouden gestreden hebben tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, maar geen amnestie hebben gevraagd. Daarom zouden zij problemen gekend hebben met de autoriteiten (CGVS p. 9-10). U wist echter niet wat deze problemen dan inhielden. U wist ook niet of zij ooit waren meegenomen of gearresteerd. U weet evenmin hoe het hen vergaan is nadat u vanwege hen werd vastgehouden. U zocht immers geen contact met hun familie om zich daarover te informeren (CGVS p. 14). Gezien u dat eerder wel deed, met name in de periode 2000-2007 toen u geen contact meer met hen had, is het toch wel merkwaardig dat u zich niet verder heeft geïnformeerd bij hun familie, toen u uitgerekend vanwege hen problemen kreeg met de autoriteiten.

U verklaarde verder dat u na acht dagen vasthouding vrijkwam omdat uw neef Z. (...) en uw kennis A. P. (...) losgeld betaalden. U weet echter niet hoe zij te weten waren gekomen waar u was en hoe zij uw vrijlating precies hadden kunnen regelen (CGVS p. 12). U vroeg hen hier ook niet naar, zo gaf u aan. Dit is weinig geloofwaardig, gezien het ook deze A. (...) zou zijn die u meldde dat men alsnog een zaak tegen u zou opstarten (CGVS p. 13). De vaststelling dat u zich ook op dit punt niet verder informeerde, is dan ook zwaarwichtig.

Hierbij aansluitend dient ook te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Dit is zwaarwichtig, gezien u in Polen wel een convocatie voorlegde. Gezien uw huidige asielaanvraag in België ondertussen al uw derde asielaanvraag in totaal is, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u tracht uw asielrelaas zo goed mogelijk te staven. U laat dit echter na te doen, waardoor u het Commissariaat-generaal niet in de mogelijkheid stelt de werkelijke reden van uw vertrek uit de Russische Federatie te achterhalen.

In het kader van uw asielaanvraag in Polen legden u en uw echtgenote zowel jullie originele interne als internationale paspoorten voor. Uw internationaal paspoort werd op 28 juni 2007 afgeleverd, zo blijkt uit de toegevoegde kopie. U verklaarde hierover dat u dit paspoort had geregeld via vrienden, maar

dat u het wel zelf ging ontvangen bij de paspoortafdeling te Machatsjkala (CGVS p. 6-7). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een internationaal paspoort enkel kan worden afgeleverd na het akkoord van de FSB. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht om vast te stellen of er elementen zijn die het recht om de Russische Federatie te verlaten tijdelijk te beperken, te rechtvaardigen. De vaststelling dat u ondanks de door u verklaarde vasthouding door de politie en de mogelijks hangende rechtzaak ten aanzien van u een internationaal paspoort kon bekomen, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tenslotte is het toch ook zeer opmerkelijk dat jullie al jullie originele identiteitsdocumenten, waaronder het intern paspoort van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van de kinderen en jullie huwelijksakte, in Polen verloren, en dit vlak voor jullie vertrek naar België. U noch uw echtgenote konden echter melden wanneer, waar of hoe dit was gebeurd (CGVS p. 6, CGVS M. (...) p. 2-3). Jullie lieten ook na dit verlies te melden bij de Poolse politie.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw rijbewijs, diploma, geboorteakte, arbeidsboekje, militair boekje, volmacht voor uw auto, evenals de kopies van uw intern paspoort en dat van uw echtgenote, van de geboorteaktes van jullie kinderen en jullie huwelijksakte, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. Dit geldt eveneens voor de pensioenkaart van uw echtgenote, haar arbeidsboekje en het busticket dd 16/07/2007 dat zij voorlegde. De Poolse documenten evenals de kopies uit uw asielsdossier verwijzen enkel naar jullie asielaanvraag in dat land en werden reeds eerder in deze beslissing besproken. Deze documenten vermogen dan ook niet bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In een tweede middel voert verzoekende partij het volgende aan: "schending van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 relatief aan de formele motivering van administratieve aktes – Schending van het principe van adequate motivering van administratieve beslissingen, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke een administratieve autoriteit, wanneer ze een

beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing moet nemen – Manifeste appreciatiefout – Gebrek aan motivering van de weigering van toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 – Schending van het principe van het “voordeel van de twijfel” voor de asielzoeker – Verkeerde en slechts gedeeltelijke lezing van de CEDOCA-documenten gevoegd aan het administratief dossier”.

2.2.1 De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffend de drie asielaanvragen van verzoekende partij, waarvan twee in Polen, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt.

“In het kader van uw eerste asielaanvraag in Polen, die u op 19 juli 2007 indiende, gaf u aan dat u naar Polen was gekomen met het oog op de veiligheid van uw kinderen. U meldde dat er in uw land van herkomst mensen zonder reden meegenomen en vermoord worden en dat u daarom besloot naar Polen te gaan. U gaf ook expliciet aan dat u zelf nooit gearresteerd of opgepakt was geweest en nooit aan fysisch of psychisch geweld was onderworpen (aanvraagformulier dd 19/07/2007 p.8, p. 9). Tijdens uw gehoor op 06/09/2007 vermeldde u wel dat u meermaals smeergeld moest betalen aan de politie en dat een neef van u gewond geraakt was (beslissing dd 14/09/2007). U toonde echter geen feiten of omstandigheden aan, die de door u ingeroepen vrees voor vervolging zouden staven, zo werd geoordeeld door de Poolse asielinstanties. Opmerkelijk is ook de vermelding dat uw echtgenote op 3 september 2007 een brief af gaf bij de Poolse asielinstanties, waaruit bleek dat zij samen met jullie dochter Z. (...) naar Dagestan wilde terugkeren, in verband met de ziekte van haar moeder (beslissing dd 14/09/2007). Deze beslissing werd naar aanleiding van uw beroep bevestigd door de Poolse Raad voor Vluchtelingen (beslissing dd 14/02/2008).

Bij uw tweede asielaanvraag in Polen, die u op 4 maart 2008 indiende, legde u echter andere verklaringen af. U meldde toen dat u in uw land van herkomst bedreigd werd en moest betalen, vanwege hulp die u aan collega's van het leger verleende. Deze collega's hadden zowel aan het eerste als het tweede Russisch-Tsjetsjeens conflict deelgenomen. U zou in september 1997 ook geslagen zijn, waardoor u een litteken aan de linkerkant van uw hoofd opliep. U verklaarde wel dat u nooit aangehouden of gearresteerd werd. Daarnaast legde u een convocatie van de ROVD van Khasavyurt voor (aanvraagformulier dd 04/03/2008 p. 8-9, beslissing dd 28/08/2008). Uw aanvraag werd onontvankelijk beschouwd omdat de wijziging van uw verklaringen niet beschouwd kon worden als een nieuw en belangrijk element. Ook dit werd bevestigd door de Poolse Raad voor Vluchtelingen (beslissing dd 14/05/2009).

In België paste u uw asielrelaas opnieuw aan: u verwees weliswaar naar die twee vroegere legerkameraden, die gestreden zouden hebben, maar gaf aan dat u vanwege hen werd

meegenomen en vastgehouden. Pas acht dagen later kwam u vrij, nadat u door uw neef en een kennis werd vrijgekocht (CGVS p. 10, p. 12.)

Waar verzoekende partij betreffende voormelde vastgestelde inconsistenties aangeeft dat rekening moet worden gehouden met het gegeven dat, zoals gesteld in de UNHCR-proceduregids, het mogelijk is dat asielzoekers niet meteen alle details van hun relaas durven weer te geven omdat zij door hun ervaringen hebben geleerd om autoriteiten te wantrouwen, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat op basis van deze instructies niet tot onwettigheid kan worden besloten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Betreffende het verweer van verzoekende partij dat zij niet opnieuw werd geconvoceerd om haar te confronteren met haar tegenstrijdige verklaringen, stelt de Raad evenwel vast dat aan verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk werd gevraagd of zij voor de Poolse asielinstanties dezelfde asielmotieven heeft aangehaald als in België en dat er tevens werd gepeild naar de reden waarom verzoekende partij verschillende versies gaf van haar asielrelaas. Verzoekende partij werd tijdens het interview meermaals gevraagd welk asielrelaas zij had opgegeven aan de Poolse asielinstanties en waarom zij niet initieel de waarheid vertelde (administratief dossier, stuk 4a, gehoorverslag d.d. 25/01/2011, p. 2-3).

Waar verzoekende partij voormelde tegenstrijdigheden tracht te ontcrachten door de stelling dat haar opeenvolgende verklaringen eigenlijk niet inconsistent zijn, maar dat zij aan de Belgische asielinstanties eenvoudigweg meer details heeft verschaft van haar verhaal, duidt de Raad er nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Europese autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Daarenboven kan de vaststelling dat verzoekende partij pas bij haar asielaanvraag in België rept over haar arrestatie en bijhorende zware mishandeling door de Dagestaanse autoriteiten, absoluut niet beschouwd worden als een aanvulling op wat verzoekende partij eerder verklaarde, namelijk dat zij nooit werd aangehouden of gearresteerd. Het feit dat verzoekende partij wel eerder aangaf te zijn bedreigd en gedwongen om smeergeld te betalen aan de politie doet aan deze uiterst wezenlijke tegenspraak geen afbreuk, aangezien de verklaringen bij het Commissariaat-generaal niet te rijmen vallen met de aanvankelijke verklaring in Polen dat zij nooit werd opgepakt of gearresteerd.

Betreffende de op het Commissariaat-generaal door verzoekende partij voorgehouden verschoningsgrond waarom zij geen gelijklopend asielrelaas heeft voorgehouden in Polen en in België, met name het geen vertrouwen hebben in de Poolse asielprocedure, motiveert de commissaris-generaal het volgende:

“U verklaarde dat Polen te dicht bij de Russische Federatie ligt. Jullie hadden ook van andere mensen de raad gekregen om de ware reden van uw vertrek in Polen te verzwijgen. U was bang dat de informatie door de Poolse autoriteiten verspreid zou worden en wilde uw neef en uw kennis niet in gevaar brengen (CGVS p. 2-3).

Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Polen is immers – net zoals België – een volwaardig lid van de Europese Unie dat gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers. Uw bewering dat het gevaar bestond dat informatie over u verspreid zou worden, kunt u op geen enkele manier onderbouwen. Bovendien blijkt toch ook dat u en uw gezin, ondanks uw wantrouwen ten aanzien van de Poolse autoriteiten, ruim twee jaar in Polen verbleven. U en uw echtgenote dienden twee keer een asielaanvraag in en gingen ook telkens in beroep tegen de negatieve beslissingen die ten aanzien van jullie werden genomen. Er kan dus geconcludeerd

worden dat u geen geloofwaardige uitleg kunt geven voor het feit dat u in Polen en België verschillende asielrelazen vertelde."

Waar verzoekende partij desbetreffend, om haar argument kracht bij te zetten dat zij wel degelijk vreesde dat de Poolse autoriteiten informatie zouden doorspelen aan de Dagestaanse/Russische autoriteiten, aanhaalt dat de commissaris-generaal niet bewijst dat de confidentialiteit van de asielprocedure in Polen gegarandeerd is, bemerkt de Raad wederom dat de bewijslast bij de asielzoeker zelf ligt. Indien verzoekende partij de mening is toegedaan in Polen om deze reden niet de waarheid te moeten vertellen en naderhand de vastgestelde tegenstrijdigheden poogt te weerleggen steunend op dezelfde beweegredenen komt het aan verzoekende partij zelf toe deze verschoningsgrond met concrete informatie te onderbouwen. Derhalve blijft de motivering van verwerende partij, waar zij in haar bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij haar bewering dat het gevaar bestond dat informatie over haar verspreid zou worden een blote bewering betreft die zij op generlei wijze kan onderbouwen, overeind.

Waar verzoekende partij tenslotte stelt dat zij en haar gezin, ondanks hun wantrouwen in de Poolse asielinstanties, nog twee jaar in Polen hebben verbleven omdat *"ze zich in de onmogelijkheid bevonden om terug te keren naar de Russische Federatie en meer bepaald naar Dagestan"*, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de echtgenote van verzoekende partij op 3 september 2007 een brief afgaf bij de Poolse asielinstanties waaruit bleek dat zij samen met hun dochter Z. naar Dagestan wilde terugkeren in verband met de ziekte van haar moeder, een gegeven dat door verzoekende partij in het verzoekschrift niet wordt betwist. Bovenstaande uitleg van verzoekende partij namens het ganse gezin kan dus in geen geval dit langdurige verblijf in Polen rechtvaardigen. De vaststelling van verwerende partij, ten bewijze van het door verzoekende partij gestelde vertrouwen in de Poolse asielprocedure, dat zij in Polen zelfs tot tweemaal toe een asielaanvraag indiende en telkens gebruik heeft gemaakt van de beroepsmogelijkheden wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Tenslotte wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij een asielaanvraag, en zelfs *in casu* een tweede asielaanvraag, in Polen indiende op zich al een uiting van vertrouwen betreft.

Voormelde motivering van verwerende partij wordt derhalve niet weerlegd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekende partij benadrukt een convocatie van de ROVD van Khasavyurt bij de Poolse asielinstanties te hebben neergelegd, stelt de Raad vast dat dit document niet werd bijgebracht in de Belgische asielprocedure en het niet aan de Belgische asielinstanties toekomt de hiaten in de bewijsvoering van verzoekende partij op te vullen. Verder wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch deze niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Voormelde flagrante inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te erkennen.

2.2.4. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar het gegeven dat de mensenrechten in Dagestan nog steeds worden geschonden, meer in het bijzonder door de aanwezigheid van *"opzettelijke strafzaken"* en het feit dat beschuldigten nog steeds worden gemarteld, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de argumenten van dit betoog ressorteren onder artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet en niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van

artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Dagestan niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie”* van november 2009 (administratief dossier, stuk 17, deel 1), zoals bevestigd in de update van 31 januari 2011 gevoegd bij de nota met opmerkingen, blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze motivering die ook door verwerende partij reeds werd aangehaald en die steunt op dezelfde *“Subject Related Briefing”* van november 2009, waarnaar eveneens door verzoekende partij wordt verwezen bij het aanhalen van de nog aanwezige mensenrechtenschendingen, wordt door verzoekende partij in het verzoekschrift ongemoeid gelaten. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de bevindingen in deze *“Subject Related Briefing”* niet correct zouden zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. De motivering van verwerende partij betreffende de door verzoekende partij en haar echtgenote bijgebrachte stukken wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.6. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT